

Megnyílik

s nem csupán az idő teszi,
nem először történik meg velem,
mégsem tudom megmondani,
mi az,
talán nincs is neve;
rám tör, átjár,
tapasztalom.
Mikor már vagy harmadszor érzékeltem,
mindjárt ráismertem,
s tudtam, ha újra átélem,
ez a tudás is hozzáadódik
a történéshez,
de mellékszál csupán,
nem maga a megnyílás
az egész tétje,
a mélye,
csupán a körülménye, a kezdete;
egy szerda
délutáni pillanatban, háromnegyed 3-kor.
Ülünk a szobánkban.
Én a térdemen tartott, ő az asztalon fekvő
laptop képernyőjéhez
hajolva,
és a jelenetben
semmi nincs, ami máskor is ne volna,
de amikor megnyílik
a számítógépes csendéletkép, más lesz az ugyanaz
egy rebbenéssel,
és elfog a vágy,
hogyan úgy
és ugyanazt,
ismételjem,
amit már sokszor s még soha,
mert most és így,

a létezés egészéhez képest érzékelem
a hozzá húzó,
neki szóló reszketést,
amit a szó, "szeretlek",
éppen csak érint, ki sem kell mondanom,
talán elég egy artikulátlan
hangot adnom;
nem tudom.